

הַעֲוֹלָה וזו האש הלבנה היא לא אוכלת, וזו אש התכלת היא אוכלת ומכלה כמש"כ ותאכל העולה' שהוא מצד גוון התכלת שבאש המלכות, **הַזֹּרֵר מִיְמִינָא**, **תִּכְלֵת מְשַׁמְאֵלָא**. **עֲמוּדָא דְאַמְצְעִיתָא יְחֹד בֵּין תַּרְוֵיהוּ**, יְרוּק והנה הגוון הלבן הוא בימין בסוד חסד דמלכות, והגוון התכלת הוא בשמאל בסוד דין המלכות, והעמוד האמצעי הוא מייחד ומכריע בין שניהם והוא הגוון הירוק שבאמצע בסוד ת"ת דמלכות (רמ"ק). **וּבְגִין דָּא אוֹקְמוּדָהּ מְאִירי מִתְנִיתִין**, **מֵאִמְתֵּי קוֹרִין אֶת שְׁמַע בְּשַׁחְרִית**, **מְשִׁיכִיר בֵּין תִּכְלֵת לְלֶבֶן** ומשום כך ביארו חכמי המשנה (בברכות פ"א מ"ב) מאמתי קורין את שמע בשחרית משיכיר בין תכלת ללבן רבי אליעזר אומר בין תכלת לכרתי, דהיינו שצריך להכיר בין בחינת הלובן של חסד דמלכות לבחינת התכלת ולבחינה הירוקה ככרתי שבמלכות שאז המלכות ראויה אל ייחוד ז"א (דמשק אליעזר). **וּבְגִין דָּא תִּקְיִנוּ פְּרֻשֵׁת צִיצִית לְמִקְרֵי לָהּ בִּיְחֹדָא** ומשום כך תיקנו חז"ל לקרות את פרשת הציצית בייחוד עם פרשת קריאת שמע הרומזת אל ייחוד השי"ת והוא בכדי לרמוז

אל ייחוד הנהגת הדין והרחמים שבמלכות (רמ"ק).

השלמה מההשמטות (סימן ד)

בציצית ובשבת נאמר לדרתם חסר ו'

פֶּתַח רְבִי נְהוֹרָאֵי בְּפְרֻשֵׁת צִיצִית וְדַרְשׁ, (במדבר טו) **וְעָשׂוּ לָהֶם צִיצִית וְגו' הָכָא כְּתִיב לְדֹרְתָם. וְגַבֵּי שַׁבַּת לְדֹרְתָם, דְּכְתִיב, (שמות לא) לַעֲשׂוֹת אֶת הַשַּׁבַּת לְדֹרְתָם**, (חסר) והנה אמר רבי נהוראי שבציצית ובשבת נאמר לדרתם חסר אות ו' ומה הטעם לזה.

תיקנו פרשת ציצית בדירתו של האדם

דִּתְּנִינֵנוּ. תִּקְנוּ פְּרַשַׁת צִיצִית בְּקְרִיאַת שְׁמַע.
וּבְדִירְתוֹ שֶׁל אָדָם, נִמְצָא פְּרַשַׁת קְרִיאַת
שְׁמַע, חוּץ מִפְּרַשַׁת צִיצִית, שְׁחָסַר מִשָּׁם. בְּפֶה נְשָׁלֵם.
אֵלָּא כִּשְׂאָדָם מִתְּעַטֵּף בְּבֵיתוֹ בְּצִיצִית, וַיּוֹצֵא בּוֹ
לְפֶתַח דִּירְתוֹ שְׁלֹם ומשיב שמש"כ 'לדרתם' חסר בציצית הוא נדרש מלשון
 דירה שלמדנו שתקנו פרשת ציצית בדירתו של האדם שהוא ע"י התעטפותו בציצית
 שיוצא בו לפתח דירתו.

לדרתם בשביל דירתם

וְהִקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁמַח, וּמִלֵּאךְ הַמּוֹת זֶז מִשָּׁם,
וְנִצּוּל הָאָדָם מִכָּל גֵּזֶק וּמִכָּל מִשְׁחִית. וְהִינּוּ
לְדִרְתָם, בְּשִׁבִיל דִּירְתָם. שְׁחִיָּה שָׁם שְׁלֹם וַיּוֹצֵא מִפֶּתַח
בֵּיתוֹ בְּמִצּוֹת, מִלֵּאךְ הַמִּשְׁחִית זֶז מִשָּׁם, וְנִצּוּל הָאָדָם
מִכָּל גֵּזֶק וּמִכָּל מִשְׁחִית. מִנְּלָן. מִמַּאי דְכָתִיב מְזוּזוֹת.
מִהָאוֹתִיּוֹת מִשְׁמַע ז"ז מו"ת, שְׁלֹא נִתֵּן רִשׁוֹת לַמִּשְׁחִית
לְחַבֵּל וְזֶז מִפֶּתַחוֹ.

כתוב לעשות את השבת שהיא הכלה

בְּשִׁבְתַּת דְּכָתִיב לְדִרְתָם, מַאי טַעְמָא ולמה כתוב בשבת 'לדרתם'
 חסר אות ו', אלא גם הוא נדרש מלשון דירה וביאור הענין הוא. **מִפְּנֵי**

הלימוד היומי

שִׁבְיוֹן שְׁקִי־דָשׁ הַיּוֹם, דִּירְתֶם שֶׁל יִשְׂרָאֵל צְרִיכָה לְהִיּוֹת
 בְּנֵר דְּלוּק, וְשִׁלְחַן עָרוּד, וּמִטָּה מוּצַעַת וְדִירְתֶן מְתוּקָנָת
 בְּדִירַת חֶתָן לְקַבֵּל בּוֹ הַפְּלָה. וּמֵאֵי נִיחוּ. שַׁבַּת הִיא
 כְּלָה. וּלְעוֹלָם אֵין מְכַנִּיסִין אוֹתָהּ אֶלָּא בְּדִירָה מְתוּקָנָת
 לְכַבוֹדָהּ, בְּפִי הָרְאוּי לָהּ. וְעַל דָּא כְּתִיב, לַעֲשׂוֹת אֶת
 הַשַּׁבָּת. וּכְתִיב, לְדַרְתֶּם, לְהַכְנִיִס בָּהּ כְּלוּשָׁה
 לְדִירְתָהּ וְלְהִיּוֹת בְּתוֹכָהּ.

צריך קדושה לדירת ישראל

בְּשַׁעַה שְׁקִי־דָשׁ הַיּוֹם, וְאִם כְּלָה זֶה בָּאָהּ, וְאֵינָה מוּצַעָה
 דִּירָה מְתוּקָנָת, וְשִׁלְחַן עָרוּד, וְנֵר דְּלוּק. כְּלָה
 זֶה אוֹמְרַת, אֵין דִּירָה זֶה מִיִּשְׂרָאֵל. בִּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
 כְּתִיב, אֵין זֶה מִיִּשְׂרָאֵל, אֵין דִּירְתוֹ לְקְדוּשָׁה. וְעַל כֵּן
 צָרִיךְ הָכָא וְעַל כֵּן צָרִיךְ כֵּאן קְדוּשָׁה לְדִירַת יִשְׂרָאֵל. וְעַל דָּא
 כְּתִיב לְדַרְתֶּם, בְּשַׁבַּת וּבְצִיצִית.

היוצא משער ביתו מעומף בטלית ותפילין השכינה מזדמנת אליו

אָמַר רַבִּי נְהוֹרָאִי, אֶסְהַדְּנָא, עַל מַאן דְּנָפַק מִתְּרַע
 בֵּיתֵיהּ בְּעִיטוּפָא דְּמַצּוֹת, וְתַפְּלִין בְּרֵאשׁוּ,
 בְּשַׁעַה דְּנַפִּיק בֵּין תְּרִין תְּרֵין, אֲזַדְּמָנָא שְׂכִינָה עֲלֵיהּ

ואמר רבי נהוראי מעיד אני על מי שיוצא משער ביתו בעטוף של מצוה של הטלית ותפילין

בראשו, דהיינו שהוא כאשר הוא יוצא בין שני השערים שהם שער ביתו ושער בית הכנסת או ע"כ השכינה מזדמנת עליו. וְתָרִין מְלֹאכִין דְקָיִמִין עֲלֶיהָ, חֶד מְיֻמֵּינָא, וְחֶד מְשֻׁמְאֵלָא, וְכוּלְהוֹן מְלוּיִן לִיהָ עַד בֵּי כְנִישְׁתָּא, וּמְבָרְכִין לִיהָ ושני מלאכים עומדים עליו אחד מימינו ואחד משמאלו וכולם מלויים אותו עד הבית הכנסת והם מברכים אותו. וְחֶד מְקַטְרְגָא דְאִיהוּ קָיִמָא קָמִי פְתַחֵי דְבַר נֶשׂ אָזִיל מִבֵּית־רִיחֹו, וְעַל כְּרַחֲמֵי אֲתִיב וְאִמַר אֲמֵן ומקטרג אחד העומד לפני פתחי בתיהם של בני האדם שהוא תמיד הולך מאחוריהם, הוא משיב בעל כורחו אמן אחר ברכותיהם של המלאכים הטובים. (עד כאן מההשמטות).

השלמה מההשמטות (סימן ה) ספר הבהיר

משל למלך שהיה לו גן נאה

מֵאִי טַעְמָא אָנוּ מְפִילִין תְּכִלַּת בְּצִיצִית, וּמֵאִי טַעְמָא שְׁלִשִׁים וּשְׁתַּיִם וּמֵה טַעַם שֶׁאֵנוּ מְפִילִים חוּט שֶׁל תְּכִלַּת בְּצִיצִית וּמֵה טַעַם שֶׁשׁ שְׁלוּשִׁים וּשְׁתַּיִם חוּטִים בְּצִיצִית. מְשָׁל לְמָה הַדְּבָר דּוֹמֵה לְמֶלֶךְ שֶׁהָיָה לוֹ גֵן נָאֵה וְלוֹ שְׁלִשִׁים וּשְׁתַּיִם נְתִיבוֹת וְשֵׁם שׁוֹמֵר עֲלֵיהֶן, וְהוֹדִיעוּ לְבִדּוֹ אוֹתָן הַנְּתִיבוֹת. אָמַר לוֹ, שׁוֹמְרָם וְלֶךְ בָּהֶם בְּכָל יוֹם, וְכָל זְמַן שֶׁתְּדַרְיֵכֶם שְׁלוֹם לָךְ.